

duplikat

G 91/a

E-9005409

Postno tek, račun. — Conto corrente con la posta.

Izhaja dne 1. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevk. — Cena glasom: 1 milimeter višočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vačila, naznanila itd., vrsta 1 L. — 15 inozemstvo L. — Za Celoletna naročnina 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 20. oktobra 1924

št. 30.

Vsa zemlja skup leti - da se kaj nauči!

»Ves svet se interesira za nas
in leti skupaj, da nas obéduje
in se kaj nauči od nas.«

Farinači.

Zdaj bo sedel Čuk na palci
misli si bo marsikteri.
Toda, kar naš Čuk napiše
vse napiše v dobri veri.

Čuk na palci, Mussolini,
v žakelj eden le ju stlači;
eden dela grenke ure,
to je stari Farinači.

Vsaka stvar je dvojestranska,
kakor kdo jo pač razlaga,
lahko angel ti postane,
ali pa napraviš vraga.

Če ti reče Mussolini:

»Red in mir naj se začne!«

Brž zavpije Farinači:

»Pulfer, bomba in trompeta!«

Oljko daje Mussolini,
Farinači pa pištolo,
mesto roke sabljo bridko,
vrelo žveplo in pa smolo.

Prvi hoče, da z ljudmi se
debatira, pogovarja,
drugi, ve dokaze druge,
z manganelo rad udarja.

Pravi, da na svoji strani
ima že ljudi nešteto,
ali Čuk pa je prepričan,
da on moti se presneto.

Moti se, če misli trdno,
da s pestjo si pot utira,
da drži tisti služi,
ki rohni in pa podira.

O, ne dela se ljubezen
niti z bombo ne s pištolo,
ako tudi on se hvali,
da ves svet gre k njemu v šolo.

kakor kaže ta le slika,
je pri njemu pol svetá že;
kar se sveti ni zlató vse,
dostikrat se videz laže.

Temu, ki zlorabi silo,
ki rohni le in strahuje,
dostikrat prav slaba prede,
svet le slabo mu plačuje.

Kdor še zdaj ima možgane
in mu ni le za minuto,
bo postopal mило, modro,
a nikoli drzno kruto.

Vse želi miru dandanes,
sito je surove sile,
hoče zopet le manire,
kot so prej v navadi bile.

Zmagal vedno bo le tisti,
dejstvo to le dobro znači,
ki za mir je, Mussolini,
naj bo to — li Farinači.

To vam pravi Čuk na palci,
ki je videl marsiktero,
vé, kako ta svet se suče,
potrdi vam staro vero:

(Glej str. 2.)

Kdor se z mečem le ukvarja, pride končno še ob glavo, kdor krvave glave dela, sam imel bo še krvavo. To vé tudi Mussolini pa zato bolj modro dela, in zagnal je manganelo da v podstrešje je zletela. Kadar še vkroči »levico«, morda res bo mir v deželi, bo vesel uspehov svojih, bomo tudi mi veseli.

Gorica 20 okt. 1924.

Če izvzamemo dejstvo, da so šole počasi začele in da še danes ne vedo, katere šolske knjige naj uporabijo za poučevanje po Gentilejevi reformi, se ni v desetih dneh zgodilo nič posebnega.

Dejstvo, da se draži kruh, je staro in zdi se, da pri tem trebuhi kapitalistov ogromno rastejo. O tem pa ne bomo pisali, da ne pridemo v navskrižje z razrednim hujšanjem in nas ne pokličejo ekspresno na sodnijo ter nam tam naložijo par ekspresnih mesecev ječe, kakor se je to zgodilo Poldetu, šefredakterju »Goriške Straže«. Sodnija je namreč poskrbela, da uredniku »Goriške Straže« ne bo treba 9 mesecev prav nič skrbeti, ne kje bo spal, ne kje bo jedel in kaj bo pil. Iz gole hvalenosti, da se tako izvrstno potegnjejo za pravice Slovencev v Italiji, mu je odmerila to dobroto. Polde je pa te »dobrote« odklonil ter pravi, da take prednosti od strani sodnice še ni zaslužil. Tudi »Čuku« se zdi, da je »odlikovanje« prevelikodušno in Poldetu želimo, da bi se mu posrečilo dokazati na višjih mestih, da takega »odlikovanja« še ni zaslužil. — Ugotavljamo le, da Čuk na palci že dalje časa opaza, da se otroci na cesti, ki so iz različnih šolskih razredov, med seboj tepejo in zmerjajo. Tudi to mora nehati. Doli z razrednim bojem! Enaka mera za vse!

Tepsti se smejo med seboj, zmerjati in pobijati samo poslanci v parlamentu, ki spadajo v en razred. In tega zmerjanja je po vsem svetu toliko, da se ta še oddahni ne more.

V Jugoslaviji je vlada odstopila. Baje da zato, ker so se je vsi veselili in so bili zadovoljni z njo. Baje pa v Jugoslaviji ne sme biti vlade, s katero bi bilo ljudstvo zadovoljno. Nekateri kar ne morejo videti, da bi se Radič prelevil v monarhista in bi najraje videli rdečega z vsemi Hrvati vred. Lahko se zgodi, da bodo volitve z uspehom, da se posušé razne blađaine in da bodo prepíri daljši. Zdi se,

da je jugoslovanski prepír kakor podlistkar, ki piše povest sproti za denar in glavne ga junaka noče »fentati«, da se dnevni honorar vleče v večnost.

Tudi na Angleškem je križ za. Tam so mislili kapitalisti, da je delavska vlada šport, ki si ga za oddih lahko dovolijo. Ko pa je Mac Donald celo dovolil petje »bandere rosse«, so se purani spogledali in volitve so tu, po volitvah bo pa nova vlada — taka, kot bo narod hotel.

Najmanjša novost pa so bojišča. Do zdaj imamo hvala Bogu štiri taka ognjena torišča. Maroko, Arabija, spopadi med Turki in Angleži in boje na Kitajskem.

V Maroko hodijo Španci po kostanj v ogenj za svojo

slepo srečo in bi si radi spletki novih batín za svoje hrbte.

Turek in Anglež se praskata in oba dementirata, da ju nič ne boli in da sploh nič ni bilo, a se lahko zgodi, da nekega dne še kaj bo.

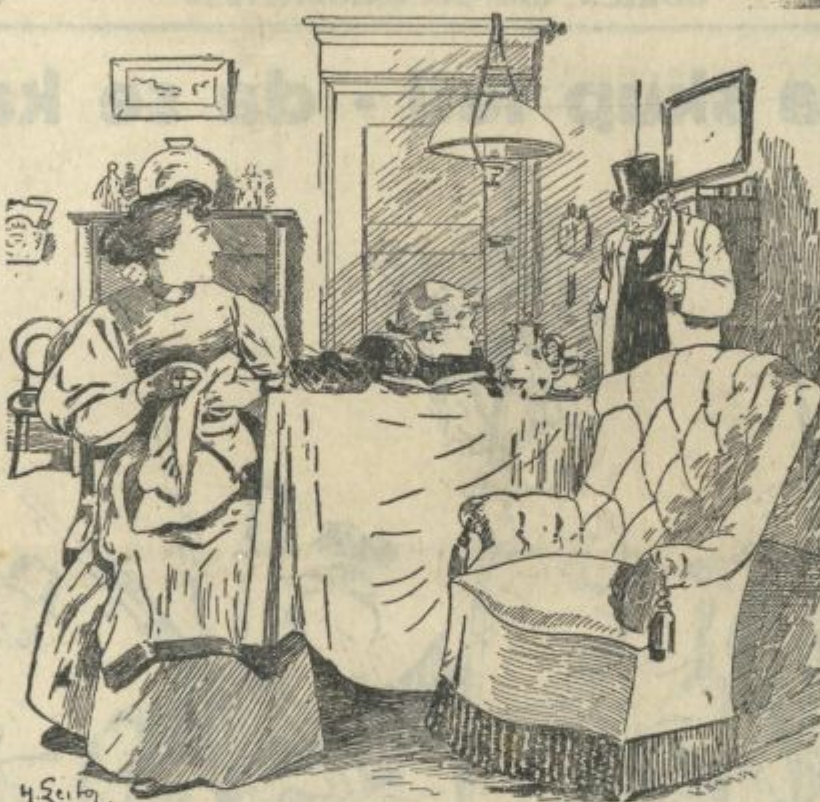
V Arabiji so prišli Vahabiti z orožjem na božjo pot v Mekko in so pri tem več arabskih plemičev napravili nesposobne za orožje na ta način, da so jih prikrajšali za glavo.

Na Kitajskem pa je bila ena stranka tepena na eni strani, na drugi pa je zmagala, tako da smemo upati, da boja še ne bo konec.

Istočasno pa se na več krajih Evrope pripravljajo na mirovne konference. Vsak oseł se temu smeje in tudi

Čuk na palci.

Profesor Nagodnik.

Profesor Nagodnik je bil povabljen k neki gospe na obed. Ko stopi v sobo, jo vpraša:

»Je-li ta deček vaš sin?«

»Da.«

»Ali je priden v šoli?«

»Ne hodi v šolo, je še premlad.«

»Tako, tako. Kateri učitelji pa uče na njegovi šoli?«

Ljubezen in zobobol.

Ljubezen in zobobol! To sta vam dve strašni bolezni za one seveda, ki jih morajo trpeti! dve popolnoma brezpomembni stvari za one, ki jih ne poznajo. »Kaj manjka enemu, — kaj drugemu?« — »Ljubijo — zob jih boli.«

To so navadni nazori o ljubezni in zobobolu. Če kdo v hiši trpi radi zobobola ali ljubezni, pozna vsak družinski član kako drugo sredstvo, ki gotovo pomaga. Papa pravi: to je revmatizem, to pride samo po sebi. Stric tolaži po svoje: saj ni nič hudega! Vzojiteljica ima seveda tudi besedo in svoj nasvet: najboljšje je, prav nič na to ne misliti. Oglasi se tudi tetka: Daj si ga vendar izdreti in napravi si novega. Čujmo še modri nasvet sosedov: zamažite si uše-

sa, to vam bo brez dvoma pomagalo.

Z eno besedo, ni ga tako neumnega gumpca na tem svetu, ki ne bi vedel za uspešno sredstvo proti ljubezni in zobobolu.

Največ takih sredstev poznajo seveda stare matrone in stari grešniki, ki samo radi zgubljenih zob in zgubljene ljubezni nimajo v ustih nobene zoba več in tudi ne srca več v prsih.

Toda kaj je hujše: ljubezen ali zobobol?

Recimo da oboje istočasno napade človeka. Katero »občutje« prevladuje?

Poglejmo!

V Rožni ulici v Ljubljani je stanoval v prvem nadstropju zaljubljen pisatelj, in to je bila moja malenkost.

Ona je bila hči višjega državnega uradnika. To je vse,

kar lahko razodenem ljubemu bralcu o najinem osebnem razmerju. — Zgoniška dekleta seveda bodo vedele še marsikaj povedati in mogoče tudi koludrovska!

Smem le še toliko povedati, da je bila kaj gizdava in neizmerno ljubosumna; saj je to zgodovinsko dejstvo in spada torej v zgodovino.

Gizdavost muči »finančno kambrico«, ljubosumnost pa »srčno kambrico«. Gizdavost je prav, čim starejši je, tem bolj peša; ljubosumnost pa je ogromen krokodil, čim bolj se stara, tem bolj mu rastejo moči.

Kaj pa je močnejše, gizdavost ali ljubosumnost, če naletita skupaj v eni osebi.

Bomo videli!

Mojemu oknu nasproti, na vogalu prijazne ulice, so vedno prilepljali gledališka in koncertna vabila.

Hodila je navadno s svojo mamico zjutraj okrog desetih iz Rožne ulice proti Tivoli. Večkrat sta obe postali na voglu in čitali vabila.

Če se je tako delala, kakor bi hotela mamici na vabilu nekaj pokazati in je s prstom pokazala na mesto:

»Začetek ob sedmi uri zvečer«, sem takoj vedel — stal sem namreč z daljnogledom v roki za zavesami pri oknu — da je bila to določena »sedma ura.« — Če pa je pri tem z drugo roko dvignila kvišku prst, to pa popolnoma brez vsakega namena, je bil to zame znak, da moram pridejati še eno uro, in da je bila določena »osma ura« i. t. d. To sem sklepal po prstih!

Ljubezen je bila iznajdljiva. Franklin je iznašel le eden strelovod, ljubezen pa si ustvarja vsak trenutek drugi strelovod in »točovod«....

Ura je odbila osem. Stal sem na dogovorjenem kraju, no pa rajši povem Koludrovkam na čast, posebno Lojzki Šoščevi, bilo je pod drevesi v »Zvezdi«, kjer stoji zdaj krasen spomenik. Čakal sem, — ni je bilo, čakal sem dalje, — ni prišla, — in bržkone bil bi še nadalje čakal, če ne bi neki fantalin — bil je uradnikov »brzi sel«, prikičal z nekaj tovariši mimo mene in mi zagnal par praznih orehov k nogam ter odfrčal.

Iz gole radovednosti in dolgočasja sem jih dvignil, eden pa ni bil prazen, kajti v njem je bil listič:

»Nikar ne zameri, ker ne morem priti. Papa je nekaj zvedel, da se rada vidiva, zato potrpi, da poneha s svojim zlobnim sumničanjem. Zdravstvuj, moj dragi!«

Dva dni pozneje so me strašansko boleli zobje, povsod me je zbadalo kot z iglami. Levo lice mi je oteklo in »poplavilo« oko popolnoma; bil sem okrogel kakor borsdorfsko jabolko. Tedaj pride mimo in položi prst na mesto:

»Ob sedmi uri zvečer,« pokaže še enkrat kot zagotovilo z mezinčcem in se oddalji z

ljubo gospo mamo.

Takoj pošljem po zdravnika in naročim: Opravek, neodložljiv opravek me sili z do. Bil je namreč mnenja, da ne smem iz hiše, sicer iztaknem še kako »bulo«.

Mučil me je strašen dvom. Sklenil sem ji pisati, ker mi zdravnik le ni dovolil z doma.

Opisal sem ji svojo dvojno bolečino in obup, s kričečimi barvami sem ji orisal ogenj svoje ljubezni in svojega debelega lica, prosil sem jo o proščenja in poslal k nji svojega »iblanskega kurirja« s pisemcem.

Toda to je bil »akt« najine ločitve. Vendar bi bil moral iti. Svoje oteklo lice bi bil moral položiti k njenim nogam, svoje zabuhlo oko bi bil moral nasloniti na njene prsi... Moral bi bil iti, čeprav bi bil prisiljen mrtev nazaj.

Drugi dan mi prinese uradnikov »brzi sel« listek in malo stekleničico. Pismo se je glasilo:

»Preobčutljivi pesnik in pisatelj!

Gotovo zobobol je močnejši od ljubezni! Kaj je goreča želja v primeri z žarečim licem? Kaj je vneto srce nasproti vnetim ustnicam? Če se tako ljubi in tako trpi radi zobobola, se mora človek vsemu odpovedati, le pričujočemu balzamu ne, ki vam ga pošiljam in želim, da vam ozdravi vse bolečine.

Privežite si ga z lastnimi solzami orošenega na »ljubezensko pisemce« in okoli lica ter ostanite »večno« zvezani z vašo vdano

N. N.

Nikoli več se nisva videla! To je ljubezen in zobobol!

Milko.

BOJAZEN.

Soprog: »Kako se more človek vendar bati male miši, saj ti nedolžna stvarca nič hudega ne stori!«

Žena: »Kaj hočeš s tem povedati! Ti pa se bojiš še celo računa moje šivilje, nedolžen papir ti prav res ničesar ne stori!«

POŽRTVOVALNOST.

Krčmar potepuhu, ki mu je s svojim dolgim jezikom odpravil stalnega »odjemalca«: »Bine, zdaj si mi zopet pregnal močno oporo pri krčmarjenju... vztrajnega strica Karla... Bil je tako simpatičen in ljub tudi našim gospodičnam (Čuk misli, da kadar so odšli študentje in je Karlo prepeval: *Giovinotti che fate l'amore*)... in vsak dan je spraznil po par »maselcev«.

Bine: »Kar potolažite se, g. krčmar... saj zopet vse poravnamo; bom pa jaz spil odslej onih par »maselcev« mesto njega!«

ZOPET NEKAJ DRUGEGA.

»Zdaj prištediš mnogo denarja, odkar se tvoja žena tako preprosto oblači.«

»Ne; zdaj pa vsak dan zagleda kako preprostejšo — obleko.«

Mišja past.

Žena: »Tega vendar ne moreš trditi, da sem za tabo letala, da sem te vjela.«

Mož: »Tega res ne. Saj mišnica tudi ne leta za mišjo, a se ta vendarle vjame.«

Horizia šanta, na 20 oktober 1924.

Spoštemani aspot redator,

jes on prosm od zamira, zakaj ki nism mohla pisati zadnji bot pr »Ščuka«, zakaj ki sem biu na bandima pr soja nevod Josef Clipp an sem jela preveliko hrozde an me je bolela štrbuh an sem mela križa (anti: grižo?). Sta peršu dva fascisti an mi dala za pit olio de ričino, zakaj ki mislila, da jes biu comonist. Zdej stojim bolše na štrbuh an jes on spiet pišala ana mala pisma, za dat vedet, kaku ki je liepa naša Horizia šanta an bo še bol liepa, kdar ki bojo zrasla velika tista liepa mala mulerija, kaj ki majo soja divertiment na zardino plubico z bala (žogo?), an kamarele (sobarice?) na fanta od militar. Na velka placa od žlimnastika ta več mulerija majo divertiment na foot-ball an kričala na cela dan, kukr ki je kričala Romulo e Remo, kdaj ki Lupa neč mela mleka. (Po stari priči je Romula in Rema, ustanovitelja Rima, dojila volkulja, lat. Lupa). Kdaj ki so žejna mala an velika muleria, kupila pr 10 čentežima želat od Siciliano in spiet metala foot-ball na noha an hlava. Penzjonista rada

hledala divertiment od ta mala in velka muleria, zakaj ki mela cajta dost an pol šla na banca od Italia an prašala, kdaj ki bo primla soy mala penzjon od mineštro, pa neč dobila penzjon an spiet šla na zardin. Mineštro dobro nardila, zakaj ki neč plačala penzjon na ta stara, suha aspot penzjonista: kdaj ki bo penzjonist krepala od hlad (gladu?), mineštro šparala šolda za druha bol po triebna reč. — Za zabrant kmęta ščavo na placa od sejma od vola an porkarija, muniščipio od Horizia šanta nardila placa za foot-ball pr tista muleria od Kraštelo an placa Krišto. Kaj Horizia šanta nuncala vola an porkarija od ščavo? Kaj ki je dobra Taljan, jela plašta šuta, polienta an radič. — Za napraut Horizia šanta še večja an liepa, an za primt šolda za zidat nova boštega an banka, muniščipio ukazala plačat ana lira za usak ščavo, kaj ki prišla u Horizia pr trbunal, na perfetura, ano hliedat čino ano komendije na placa pr Luna. Ščavo lahko mohla plačat tista mala lira, zakaj ki plača premala dauka an impošta. Ščavo, kaj ki ne znala hovort pr taljan, plačala dva lira entrada (vstopnine?), zakaj ki je prinčipal reč (glavna stvar?), da bila u Horizia šanta usi Taljan an usi hovorila pr toškan.

Jes on prosim za prtisnit ta mala pisma pr »Ščuka« an jes on pozdraum, aspot redaktor,

s poštemanjem

Zanut Pisol, m. p.
štric od Josef Clipp.

čer kavo pil.

»Seveda mora biti zelo počasen«, pravi Voltaire mirno, »saj ga pijem že šestdeset let.«

POJEDINA.

Leta 1470 je napraivil George Nevil, brat Warwicka, velikega vojskovodje v boju med Rdečo in Belo rožo, plemstvu in duhovščini svoje škofije pojedino; povod je dalo njegovo imenovanje za nadškofa yorkškega. Jedilni list se je še ohranil. Zaklali so 80 pitanih volov, 6 bikov, 300 prašičev, 300 telet, 3000 gosi, 3000 kopunov, 200 konj, 100 kuncev, 4000 golobov, 2000 kokoši, 200 fazanov, 500 jerebic, 4000 divjih petelinov, 8 tulnjev, 4000 rac, 4 želve, 300 ščuk, — Kronisti, ki nam poročajo o tej velikanski pojedini, nas peljejo tudi v kuhinjo, kjer so jo pripravljali. Zaposlenih je bilo 62 dvornih upravnikov, 15 kuhinjskih učencev in 970 kuharjev. Popili so primerno malo, samo 300 sodov piva in 104 sode vina.

PREVELIKA VLJUDNOST.

V neki družbi, kjer je bil tudi Voltaire, so se zgovarjali o vljudnosti. Neka jako ohola vojvodinja je rekla, da je najbolj nevljuden človek tisti, ki koga v govoru prekine. Tako se je razgovorila, da ji je bilo kar vroče; tedaj pa prileti iz bližnjega kamina iskra na nje no obleko, ta se vname in le težko so ogenj pogasili. Ko se je strah malo polegla, so se vsi čudili, da nihče ni bil opazil grozeče nevarnosti.

»O, jaz sem dobro videl, kako se je obleka vnela,« pravi Voltaire, ki si je že davno hotel oholo damo privoščiti, »pa nisem smel biti tako nevljuden, da bi bil milostivo gospo prekinil v njenem govoru.«

SKUPNO.

Bine: »Kako to. Ručó, da si postal s svojim bodočim tastom nenavadno hitro tako intimen?«

Rudo: »Ja, veš kaj, Bine, spoznal sem, da imava oba iste upnike.«

VEDNO ENAK.

Profesor, ki prishuškuje v parku za živo mejo, kako neki njegov učenec jeclja od kriva ljubezen svoji »Fiammetti«.

Profesor: »Da, da, to ti zopet oni Srečko H. — in pripravljen tudi ni, kakor se mi dozdeval.«

VEDNO TRGOVSKI.

Trgovec (kočijažu, ki ga je peljal v neko vas). »Pij kozarec vina na moj račun in nevarnost.«

KO BI VEDEL.

Mici (ki se je zopet zaročila). »Ko bi vedel, da je to že trinajsti!«

HUDOBEN.

»Ali tvoje žene ni doma?«
»Ne. Kako pa veš to?«
»Ker imaš hišni ključ pri sebi.«

STRAŠNO.

»Ali ste že slišali? Večerni vlak je skočil s tira.«

»Strašno — in ravno s tem vlakom sem odposlal dopisnico.«

Kako je Franc Mraz Kopal zaklad.

Spomladi leta 1921 so se že zopet cigani klatili po Trnovskem gozdu. Moški so godli in kradli, cigance so za kos špeha, kos slanice, za par belih jajčkov in za druge posvetne darove prorokovale srečo in ljubezen lahkovernim ženicam, starim in mladim. Ciganska tvrdka HUDOROVIČ in dr. je dobro znana po pri-morskih vaseh in po sodiščih tudi, in neki odlični član omenjene ciganske tvrdke je tisto spomlad s svojo ženo »de-
loval« zlasti po Dolu in Otelci in ponujal svojo nesebično pomoč po samotnih hišicah. Hudorovička obišče o tej pri-
liki revno bajto Mrazovo. Gospodar je tesač in ogljar kot je večina njegovih sosedov. Tiste dni je bil zaposlen na Lokvah, kjer je s svojimi si-
novi podiral hlode in tesal dolge trame. Ciganka najde ženo samo doma in ji iz žuljave ro-
ke pové srečo in skorajšnje bogatstvo. Pri tem dobrem de-
lu opazi, da nosi Mrazovka oguljen zlat prstan, ki je bil še po vojski med brati in sestrami vedno 20 lir vreden. Izved-
la je tudi vse njene prilike in neprilike, starost moža in nje-
govega očeta itd., pa je iz teh važnih družinskih podatkov izračunala tri krasne številke, pa že take, da je bila terna več ko gotova... Ako nima de-
narja za stavo, naj proda prstan: pet lir je še vedno vre-
den in za ta visoki znesek ga kupi ona, dasi je revna ciga-
nica, samo da pomore dobri sosedu. Mrazovka pa ni hotela prav ničesar slišati o taki vab-
ljivi kupčiji in je ciganko od-
pravila s petero jajc za števil-
ke in za napovedano srečo. Pri odhodu se je Hudorovička spotaknila na dvorišču ob de-
belo kokoš, kar jo je tako raz-
dražilo, da ji je zavila vrat in jo vtaknila pod široko krilo, na kar kokoš ni več ne valila ne nesla, temveč se je lepo o-
skubljena in razrezana utopila v velikem loncu v prijaznem ciganskem taborišču. Cigan je čakal svojo zvesto družico na razpotju in zvedel marsikaj, kar ga je zanimalo za njegovo nadaljnje poslovanje, pa je pri slovesu iz zgoljne ljubezni in hvalečnosti oplazil ženo po hrbtu, da je celo kokoški z za-
vitim vratom še enkrat utrip-
nilo srce pod mehkim perjem. Po tem prijaznem slovesu je šla ciganka skubst kokoš, ci-
gan pa na Lokve na obisk Mrazu. Kmalu sliši Hudorovič udarce sekir in plankáč, ki so se razlegale po temnem go-
zdu. Iz za bukovega debela opa-
zi tri mlajše delavce, katerim je ukazoval stari-kav, koščen de-
dec s čemernim, neobritim li-
cem. Cigan je takoj uganil, da je starejši človek Franc Mraz z Dola št. 19. — Ko se loti Mraz senior novega trama in se oddalji od sinov, se ogle-
si — pomislite: ob belem dne-
vu! — čuk na veji. Mraz se ogleda in cigan mu tajinstve-

no reče: »Franc Mraz, rojen leta 1867., stopi bliže in glej, da naju nihče ne vidi in sliši!« — Mraz se prestraši, ko vidi dolgega, črnega cigana za de-
blom, vendar se mu približa. »Pruosm od zamire, haspuod cehán, odkuod pej vi vse to vejste?« — »Ali nisem cigan? Mi vemo marsikaj, česar dru-
gi ljudje ne vedo!« — »Je žie mohuoče. Pej pruosm, kej pej bi radi, k' s'mi medi na dejlo, vejste?« Vsakega človeka o-
bišče sreča vsaj enkrat v živ-
ljenju,« dé cigan resno. »Se-
daj si ti na vrsti, ako boš pa-
meten: Predno je tvoj oče umrl, je skril in zakopal ves denar, kar ga je imel...« — »Rejs je, haspuod cehán. Ane tri dni prej, ko s' je izkašlju, je šou s šublo (lopato) v hojzd.« — »Vedi tedaj, Franc Mraz, da je tvoj oče zakopal 100 srebrnih goldinarjev in ravno toliko srebrnih kron na nekem kraju, ki ga jaz po-
znam. Ker oče ni zapustil de-
narja tebi, njegova duša ni

tejšn šec (nemški: Schatz)?« — »Prav lahko, ker vse sku-
paj stane malo: narprej mi daš mehur s tobakom in pipo, ker ne smeš kaditi, dokler ne dvigneš zaklada.« — Pomisli-
te, ljudje božji, kaj pomeni tobak za delavca v gozdu, naj si ga že nabaše v žvircasto pi-
po, da prežene dolgčas v sa-
motni kolibi, naj si ga namaši med črne zobe, da ga mine glad in žeja! Kar strepetal je revež, ki ga poznam že toliko let. Pripetilo se je, da se je vračal po burji, snegu in mra-
zu s praznim nahrbtnikom na Dol, ker mu skopi trgovci v Ajdovščini, v Lokavcu in pri Slokarjih niso hoteli prodati na upanje par funtov moke za polento in kos špeha za skromno zabelo. Vse je dobri Mraz prestal, da je le dobil par zavojčkov slabega toba-
ka. »Se buo žie na kejšno vi-
žo premendalo (preobrnilo)«, se je tolažil: mamó šie malo krempirja, an žeklč (žakli-
ček) fežuola, ta vieči fantine

či... »Jejšmarija, kje nej vza-
mem 50 lir?! Stir cejle dni morm dejlat, de jeh zeslužm«. Na vrhu drevesa se zopet o-
glaša črni vran in Mrazu se je-
žijo redki lasje. »Ko b'se mohlo počakat do druhe kvin-
dizine?« (Delavci dobivajo d-
nine vsakih 15 dni, odtod be-
seda)... »Ne, zaklad moraš dvigniti za tri dni, to je pri-
hodnji petek ob poldvanaj-
stih ponoči, ko se rodi mlada luna, sicer boš moral čakati celih sedem let in tri dni!« Tako se Mraz uda in obljubi, da prinese jutri zvečer na križišče prstan in denar. »Ako pa komu črneš samo eno be-
sedo o tej skrivnosti, je za-
klad za večno izgubljen in tvoja duša tudi!« mu zažuga cigan.

Ne bom vam pravil, s kako težavo je ubogi Mraz najemal posojilo: tu pet lir, tam deset, pa zopet pet... Najtežje mu je bilo, da ni smel povedati, čemu da rabi to nujno posoji-
lo samo za 5—6 dni. Ljudje so popraševali, odkod da dobi v tako kratkem času denarja, ko takrat ne bo še »kvindiži-
ne«. Najlažje je šlo z ženo: potegnil ji je s silo obroček s prsta, pa je bilo. Pa da je v teh bridkih urah imel svojo pipo, da je smel vtakniti v us-
ta kos čika, zlasti drugi večer, ko je nesel ciganu prstan in denar! Poleg tega ga je bilo silno strah. Pomislite: Mraza je bilo strah, ki je ob vsaki nočni urj taval po gozdu! Pov-
sod se je oglašal črni vran, ki vendar ponoči sedi in spi na visoki veji....

Mraz izroči ciganu izposo-
jenih 50 lir in zlati obroček, ta pa mu ukaže, naj pride na določeni dan z lopato, da poj-
deta kopat zaklad... Kako po-
časi so tekli ti dnevi. Mraz je »dolgo upal in se bal«, vse brez pipe in tobaka. — Na duši in telesu je bil revež iz-
mučen, ko se je v petek pono-
či bližal križišču. Cigana še ni bilo. Tam nekje v »ozdu za-
kriči zopet zloglasni vran, za-
poje čuk, v grmovju se zasve-
ti lučka, zdaj bela, zdaj rdeča, pa zopet zelena in pade v ve-
likem krogu na vlažni mah: cigan je užgal bengalične vži-
galice in jih metal po grmov-
ju....

»Ne črhni besedice!« mu reče cigan, »pa tudi strah te ne sme biti! Od daleč ti po-
kažem mesto, kjer gori sveč-
ka, tam koplji in dvigni za-
klad! Prihodnjo nedeljo mi prinesi k cerkvi na Angelsko goro prgišče srebrnih goldi-
narjev v zahvalo!« — Tavata po gozdu: »grrráak, grrráak,« pa zopet »čúuk, čúuk...«. Za malo dolinico zasveti bela luč-
ka. »Tja pojdi, Franc Mraz, in koplji! Ali tiho in brez stra-
hu!« — Mrazu se šibijo kolena, curki hladnega znoja se mu u-
livajo po hrbtu in čelu, ko dvi-
ga skalovje in koplje, koplje... Pod lopato zazveni kot evenk srebra... »Jejšmarija, sej je rejs šec!« zakriči, da je glasno odmevalo po tistem gozdu. Ali po ciganovem naročilu ne

Med otroci.

Sestra: Prej ko poročim starega Srobotnika, ki niti zob več nima, ako tudi je bogat, planem v vodo....

Brat: Paperlapap! Če to narediš, si gos in — gos zna plavati.

zveličana!« »Jejšmarija, de nej zveličan? An jest sm to-
ko molu in premolu!« — »Le poslušaj dalje! Za kazen mo-
ra prinašati vsako noč o pol-
noči po en goldinar in eno kro-
no in devati denar v zaboj pod zemljo. Z golimi rokami mora odgrebati zemljo, da najde zaboj. Vedno ga spre-
mlja črn hudič in še ta meče v posodo po en goldinar in po eno srebrno krono. Potem mora tvoj oče z golimi rokami zopet zagrebsti trdo zemljo in jo pokriti s skalovjem in ze-
lenim mahom... In ti, Franc Mraz, moraš odrešiti ubogo dušo očetovo, sicer boš pogub-
ljen še ti na vse večne čase!« — »Jejšmarija, kej pej nej napraum?« — »Vzdigni za-
klad in daj za trikrat po tri svete maše, ki se bodo brale v devetih cerkvah ob isti uri, potem bo oče rešen in ves za-
klad bo tvoj! Srečno bodeš živel s svojo družino in hvale-
žen boš meni, revnemu ciga-
nu, za tako bogatstvo in sre-
čo!« — »Pruosm, haspuod ce-
hán, kakuo se pej dvigne

ulovi lesjaka, pej buo tri fo-
rinte za kuočco an za muoko. De sm lie dobiu tri pakelčke tabaka! Sej se buo spejt dejlo odprlo u cesarskem hojzdu an se buo spiet kej zeslužlo«. Ta-
ko se je večkrat tolažil naš junak. Zdaj pa naj dá tobak in hulo, in Bog ve, ali ga cigan ne nabriše? Pa zopet: odreči se za to žrtev bogatstvu in re-
šiti dušo očetovo in svojo »večnega pohüblejna?... Cigan se obrne v stran in po-
snema glas lačnega gavrana... »Vidiš, prijatelj, morda je čr-
ni vran duh tvojega očeta, ki te prosi rešitve!« — Mraz potegne iz za hlačnega jerme-
na mehur s pipo vred in ju da ciganu. »Nej buo v imien bož-
jem!« vzdihne Mraz, da se ma-
lodane smili ciganu same-
mu. »Kej pej zdej?« — »Jutri zvečer moraš prnesti na ono križišče za Dolom zlati prstan svoje žene, da ga ponesem na Sv. goro, in pa 50 lir, da jih dam za sv. maše in da prine-
sem prgišče praprotovega se-
mena, ki ga pobožni pater Bernard nabira v kresni no-

bi bil smel pregovoriti, dokler ni dvignil zaklada, zato je zagrabil z roko kup črepinj in steklovine, ki jo je bil sleparski cigan nabral v kositrno posodo, kakoršnih še danes ne manjka po Trnovskem gozdu. »Grrráak, grrráak...« čuuk, čuuk« ga je spremljalo po gozdu, ko je revež v divjem begu lomastil po bližnji domov...

Revežu se še danes milo stori, ko pomisli, da bi bil danes lahko bogat človek, da ni takrat prezgodaj zakričal same sreče....

Nadaljevanje idrijskega korporala.

Vsako delo le velja, če do cela se konča, zato gotovo se poda, da poglavje se doda. V Idriji biva neki — ič, to vam zali je fantič, treba se mu ven podati, in težko ga ni spoznati. On se hlina Italijana, obraz kaže za Slavljana, pa si dušo gre zmenjati, v tabor tuj se gre podati. Tam ponuja in prodaja, in po ceni vsaki daja, samo da se iznebi, rojstva svojega sledi. Roba res ni bog ve kaka, pa je tudi cena taka, Slovan res biti ne velja, ako ni potreba ta. Bil v Avstriji odlikovan, postal bi lahko veteran, že nad tem je bil vesel, bo monduro si nadel. Marsikaj se skrili da, kar pod kožo je doma, dušo pa se prikroji, kakor čas to pač veli.

Čikarjem.

Skrbi vsak za red in snago, ker nam vsem je zdravje drago, včasih je navada b'la, da pljuvali smo na tla, to zapomnite si vsi naši ljubi čikarji, ki ste po zidu pljuvali. Zapomni si naš »Sotec« to, po zidu pljuvat ni lepó, a ne jokajte se takó, saj konca čikanja ne bo. Naredili smo ta sklep, da naj pljuje vsak v svoj žep, to velja za vse naše ljube čikarje.

VARČNOST!

Milko: »Poglej Janezek, očetove hlače so ti vendar nad vse predolge, zakaj ti jih mameca nekoliko ne skrajšajo?«

Janezek: »Ne, potem ne pridejo prav mojemu bratu. Jaz jih smem nositi le v nedeljah, on pa jih nosi ves teden!«

HUDOBNOST.

Gospa: »Nič ni bol zopernega, kakor če se stariši prepirajo vpričo svojih otrok. Jaz jih v takem slučaju zapodim iz hiše.

Soseda: »Da, da... To sem že opazila. Saj so vedno na cestih.«

Visoka osebnost.

Ameriški milijarder Carnegie se je peljal v vozu za nekadilce. Nekdo drug je pa kadil smrdečo pipo. »Tu nisno v kadilnem kupeju,« pravi Carnegie. — »Sam vem, starec, hočem samo pipo do konca pokaditi.« — Pokadil jo je do konca, jo iztrkal in nanovo napolnil. — »Bodite vendar pametni in nehajte,« pravi Carnegie ostro, »saj sem Vam vendar rekel, da tukaj ne smete kaditi. Če ne nehate, Vas bom na prihodnji postaji naznanil.« Rekši to mu da svojo vizitko. Kadilec jo pogleda,

jo vtakne mirno v žep, nažge pipo in kadi do bližnje postaje. Tu izstopi in gre v drug vož. Carnegie pokliče načelnika postaje, mu pove ves do godek in ga prosi, naj dožene osebnost kadilca. »Tako, gospod,« pravi načelnik in hiti k označenemu vozu. Čez par minut pride nazaj, nekako prestrašen, in reče Carnegie-u pomirjevalno: »Bodite tako prijazni in pustite stvar pri miru. Gospod mi je pokazal svojo vizitko. On je — njegov glas se spremeni v spoštljivo šepetanje, — on je Andrew Carnegie!«

Dvoumno.

Ona: »Kako se vam zdi moje igranje, gospod?«

On: »Prav vroče mi je postalo, gospica...«

Ljubiteljem športa.

»Pojdi ven, ti deček mali,« spregovoril je učitelj, ki sovražil šport je silno, ko poklical ven je Tinčka športnika prav vseh športistov.

Tri vprašanja si izmislil in tako je rekel Tinčku: »Kje pa v naši domovini najboljši nam tobak uspeva, kje iz žita in krompirja žganje dobro se dobiva, kje najboljša trta rase, ki nam slajša težke čase?«

Ker pa Tinček pravi športman ni zanimal se za strupe, ki človeštvu v zlo so večno, tiho stal je pred katedrom in samo z rameni migal.

Zdaj se učitelj je razjezil, ker ni bil baš tega mnenja in mu pridigo naredil, da se spreobrne grešnik.

»Če boš na igrišče hodil žogo bit, hladil se v Savi, koj odpre naj se ves pekel, iz njega pa sem vrag naj pride, ki bo pokončal igrišče to škodljivo Vam strnišče.«

Bog pa res ga je uslišal in poslal velike krte, so mu igrišče razkopali žogo pa nam pokopali.

Iko.

L'ARTE MODERNISSIMA.

Gospod: »Kakor vidim, me skrbno opazujete; mogoče ste služkinja gospodične D. G., katero že štiri ure pričakujem?«

Služkinja: »Da, vsekakor...«

Gospod: »Gotovo mi hočete povedati, da je gospica D. zadržana...?«

Služkinja: »Nikakor ne! Naročili so mi, naj pogledam, če se vedno tukaj tako pohlevno čakate!«

Ribčeva hči.

Res lepe oči ima ribčeva hči, sree pa goreče, ljubezni želeče, tako, da jih vodi kar osem za nos in ji nihče ni kos.

In lepa je tudi, ko zvezde zlatice in smeje se ljubko, ko solčno nebo, previdno nastavlja pasti na stezice saj čuda to res prav nič, prav nič ni, ker je ribčeva hči.

Vjame pogosto se ribica mlada, da veš je zopet zastoj vsaka nada, ker strgati s trnka res lahko se ni, ko vleče ga k sebi ribčeva hči.

Kaj pojem naj dalje še in vam povem, vsega razodeti gotovo ne smem. Gotovo je eno, da res se zgodi, da ta ali oni na trnku visi.

POLITIČEN DVOBOJ.

Poslanec Farinacci je imel dvoboj. To je sicer srednjeveška navada pokvarjenih vi-tezov, nadomestilo za možga-ne, pripomoček, ki drži samo tam, kjer umstvenost odpove. To pa nič ne dé. Farinacci je lahko segel po tem orožju. Prvič ima precej zmisla za sred-njeveško romantiko, drugič so mu čisto gotovo umstveni do-kazi odpovedali. Vzel je sabljo in v par stavkih hotel pobiti nasprotnika. Pri takem doka-zovanju pa je sitno samo to, da ima sabljo tudi nasprotnik. In če ima človek ravno smolo, ga nasprotnik ravnotako lah-ko zadene, kot on njega. In to se je Farinacciju tudi zgodilo. Dobil jo je po roki. S tem je bilo dokazano, da on ni imel prav, če je sablja edino pravo dokazilno sredstvo. Kakor kdo posojuje, tako se mu povraču-je. To grenko prislovico raz-mišlja Farinacci.

PO MATURI.

Po maturi sem preštel svoje prihranke, zaslužene s pouče-vanjem in prepisovanjem, pa sem šel peš po tem božjem svetu. Iz rojstne vasi sem bil prišel do Celovca, od tam do Vrbskega jezera, pa dalje čezenj v Borovlje in preko Ljubelja v Tržič itd. Na potu skozi Begunje proti Bledu se ustavim pred čedno gostilno in si naročim skromno kosilo. Gorenjski kmet pripelje voz hlodov, sede k bližnji mizi in naroči frakelj žganja; potem si nabaše svoj »vivček« in me ra-dovedno ogleduje. Naposled me vpraša: »Odkod pa ti?« »Iz Celovca, očel!« »To je tam preko hriba?« »Da, tam preko hriba!« »Kaj pa si pravza prav?« »Študent sem.« »A štu-dent ste vi? Ali študirate latin-ske šole?« »Da, baš pred enim mesecem sem jih dovršil.« »Kam pa pojedete zdaj?« »V lemenat pojdem, ako Bog da!« »V lemenat? Bog jim daj zdra-vje, gospod! Zdaj ga bova pa skupaj en frakeljček!«

Žganja sicer nisem hotel pi-ti, a dobro se mi je zdelo stop-njevaje od TI na VI in ONI, žal pa mi je še danes, da nisem držal besede in da nisem šel v »lemenat.«

— i. —

Šolski zvezki

po novih predpisih
10 listov in pilnik

L. 10.50 za 100

se dobé v

„Narodni Knjigarni“, Gorica
via Carducci 7.

NEMUZIKALIČNA UŠESA.

D'Elenbert je bil skupaj z nekim komornikom v loži — v Parizu —, ko so igrali Glucko-vo opero »Alceste«. Komor-nik, ki je mislil da je velik po-znavalec glasbe in petja, je neprestano gral petje slavne pevke Levasseur, hotoč poka-zati tako svojo ostro sodbo. »Moj Bog, kako napačno po-se, kar ušesa mi trga,« je po-navljal venomer. Nakar mu D'Alenbert reče: »Prav; kajti če boste dobili potem druga ušesa, boste s petjem prav za-dovoljni.«

ZVITA BUČA.

Krčmar: »...Glejte tu imam dva barometra; eden kaže vedno na »stanoviten«, tega razobesim ob lepem vremenu, drugi kaže na »spremenljivo«, tega pa obesim ob slabem vre-menu...; na ta način so turisti, ki se pri nas ustavljajo, vedno zadovoljni in to veste, kaj do-bra volja v krčmi pomeni!«

Dopisi.

IZ VIPAVSKE DOLINE!

Tam v podgorski vasi
v vipavski dolini
je mnogo deklet,
da ima jih malo kje svet.
So stare, so mlade,
vse ženske bi se rade;
le to je hudir,
ker ni fantov od nikjer.
Zelo so visoke vse
in prav štemano se drže.
Fantje pa korajže nimajo,
zato teh punčk se ogibajo.
Le ena prav prijazno se drži,
pri nji se človek razvedri,
pa to prav nič ne de,
naj tega vsak ne ve.
Če pa slišiš glasek njen,
fantič že ves je zgubljen,
le to pa je presneta reč,
da k nji ni nobenega več.
Ne postava in ne petje,
ne liče goljufivo cvetje,
vse to ne pomaga nič,
tu vmes ima kremplje hudič.
Iz obupnosti ves čas preklinja,
nato pa se v hramček poda,
saj en liter vinca al pa dva,
zopet korajžo ji da.
Jaz upam pa, da Čukec ti,
ne bodeš zameril mi,
če povem ti pač še to,
da sem se spomnil na vdovico.
Če ona je zaljubljena,
in če v njo je zaljubljen kedo,
kaj pač je tega treba,
da zato se jezi jih kar sto.
Ti pa Čukec mene usliši,
prav lepo to pesmico spiši,
vrstice te na znanje daj,
ne pošlji košu jih za sedaj.

IZ IREA.

Iskrene pozdrave pošiljamo slovenski alpini iz Irea vsem našim starišem, bratom in sestram, prijateljem, znancom in čitateljem tega lista, posebno pa našim slovenskim dekletom, da se bodo spomnile na nas s kako kartico ali s pisemcem.

Gorjup Jožef, iz Šmartnega pri Kojskem. Mrkel Kristijan, iz Vipavskega Križa. Skvarče Ivan iz Podkrajca. Šavli Valentin z Loma pri Sveti Luciji. Simonič Anton z Dolev nad Idrijo. Obid Ivan z Ledin nad Idrijo. Janez Furlan iz Goč pri Vipavi.

IZ AMERIKE.

San Francisco, Calif. 26.9.24.
Imel sem dekle mlado, Micka ji je ime.
Ona se mi izneveri, ne drži svoje besede.
Jaz stanujem v tujini, ali ona v stari krajini.
Leta dva in dvajsetega sem prišel kakor z jasnega na kratek obisk, ali kakor sem prišel, tako sem odšel v kratkem, kakor blisk.

Z veseljem srecam, z lahko vestjo, v sanjah sem jo videl in sem govoril ž njo. Kar pride pismonoša, prinese pismo, a ne meni, ampak mojemu prijatelju.

V pismu veli, da Andrej ti boš moral sam še ostati, kjer tvoje nekdanje dekle se je že omožilo.

Prisegala mi je zvestobo do konca življenja svojega, ali ona je še živa pa ima vseeno družega za moža.

Kaj bom jaz sedaj storil? Hišo sem si že kupil. Že vem; drugo si bom dobil in se poročil ž njo.

Kaj ne, Micika, da me nikdar nisi spoštovala, da si se vedno lagala, ko si mi zvestobo prisegovala. S tvojimi pismi in slikami bo treba v peč, da se ogenj podkuri. Spomin na te, si bom zbrisal, in se po tebi nikoli ne kisal.

Pozdrav iz Kalifornije. A. L.

IZ FLORENCE.

Mnogo pozdravov iz Florence
čez strne hribe in doline
naj sprejmejo vse naše punce,
da bi nam zveste bile.
Minilo že je mnogo časa,
preteklo že je mesec pet,
ko nismo slišali domačega glasa.
Predragi »Čuk na palci,«
ker dobre oči ti imaš,
daj kam k našim dekletom pogledi,

ako dvori jim kak pajdaš.
Sedaj pa z Bogom dragi »Čuk,«
pozdravi nam tovariše letnika pet,
da ko zapela bo kukavica kukuk,
podati se bodo morali tudi oni v svet.
Pipan Rudolf, Sveto; Furlan Ivan,
Lozice; Franko Anton, Vrh; Gaberšček Karol, Deskle; Gorjup Anton,
Log; Caharija Ivan, Nabrežina; Možina Franc, Trebče; Tončič Franc,
Črnivrh; Lapanja Ciril, Jageršče;
Lak Andrej, Dutovlje; Boneta Vid,
Boršt; Luznik Franc, Modrej; Žigon Ulderik, Zagorje; Čotič Leopold,
Peč; Brana Josip, Voglje; Uršič Mihael, Gorjansko.

Pravijo.

Pravijo, da so Ajšovke začele voziti mleko z avtomobilom; to gre prav imenitno. Čuk jih je že videl.

Pravijo Rozentalci, da imajo pri Roku štiri mačke.

Pravijo, da volarski »mušolini« noče iti v parlament, ker ima še delo doma.

Pravijo, da je N. N. iz Števerjana oddal v najem veliko poslopje in patent za hotel v Skercih.

Pravijo, da so nekatera dekleta na Volarjih tako prevzeta, da nočejo govoriti več z nobenim fantom, ker so ustanovile društvo »sama bom.«

Pravijo v Studenem, da čivka tro-

jica tamošnjih frkolinov zmes neke ostudne pesmi, pred katero bi celo »Čulukafr« oči povešali.

Pravijo istotam, da namerava ustanoviti že omenjena trojica tuleči zbor, z imenom »falšeštine.« Vsi vrli pevci izključeni!

Pravijo v Rihemberku, da so vaščanska dekleta zelo otožna, odkar so fantje odšli v Francijo, ter pojejo zmirom: Njega od nikoder ni, pa dajmo za enim teči vse tri. To potrdi Čuk, ki je to videl s potjo, ko je šel obiskat svojo sovo.

Pravijo v Kanalu, da so morščanska dekleta »štuf z lejdig« stanom, zato so odločile, da se na 32. oktobra poročijo. Priporočijo se Čuku za parum »e anke per sapone.«

Pravijo, da so nekatera dekleta iz Tolmina napravile iz skladišča plesno dvorano. Te so stare od 13 do 16 let.

Pravijo, da je dopisnik železniških Mick, jezen, ker mu je ena dotičnih nos pokazala. Zato jih pa Čuku pošilja, da si s tem srce hladi.

Pravijo, da so »kurjevaška« dekleta obljubila po tri poljube onemu lovcu ali lovskemu čuvaju, ki bi ustrelil Čuka na palci, da ne bo več prihajal čez »dovske meje« špiirat v Kurjovas. No, zdaj si Janez iz R. lahko zasluži po ceni zabavi in sijaju užitek, Čuk želi kljub temu obilo sreče obojim!

Napitnica pri mamici.

Danes praznujemo Tvoj slavni — odhod,
zato si nastavljal vina poln — sod.
Še skuhaj ga in daj zraven kak — piškot,
poleg pečenke pa sladek — kompot.
Precej velik je že v hiši tvoj — rod,
zato ker nisi hotel postati — gospod,
boš pa dal hčeram par lepih — dot,
ker si prejel več teh ženskih — dobrot,
naj se varujejo najdražjih — mod,
samo če so čedne in — komod.
Bog naj jih varuje vseh — nezgod,
da ne bo v hiši preveč — sirot,
do revežev vedno usmiljen — bod'.
Varuj se vseh različnih — zmot,
saj je znano, da nisi noben — trot.
Pravico imej za svoj — kažipot,
za bolezen na pljučih pa — kreozot.
Ker nisi pevec ne rabiš — not,
ker nisi pisatelj tudi ne — epizod.
Če te kdo vpraša za kajenje, reci — od kod?
Če se ti hiša vžge beži kakor — Lot,
pa glej da ne padeš kakor — pilot.
Na cesti se varuj grdih — krot,
in da te ne napade kak — falot,
da ne bo treba za oba — porot,
ker je dandanes dosti — zarot.
Varno hodi po zemlji — tod,
bodi srečen vedno in — povsod;
za stara leta boš dobil — kot,
varčuj za tobak, da bode za — sprot.
Enkrat te bodo nesli — odtod
takrat te ne vzemi sam — zlod!

DOBER ODGOVOR.

Nadzornik izprašuje učence najnižjega razreda, med katerimi je tudi njegov stričnik Milko.

Nadzornik: »Kako se imenuje v italijanščini »žena«?

Učenec: »La femmina.«

Nadzornik: »Neka žena!«

Učenec: »Una femmina!«

Zdaj pride na vrsto Milko.

Nadzornik: »Kako se imenuje »moja žena«?

Milko navdušeno: »Teta Francka!«

PRI POUKU.

Podčastnik je razlagal na dolgo in široko svojim vojakom, kako se mora postopati, da se cilj za gotovo zadene.

Tedaj je vprašal nekega vojaka: »No, Janez, povej, čemu lažje zadenemo kravo in vola

na petsto metrov, kakor pa človeka? Butelj, zopet ne veš, kaj ne?«

Janez: »O, da, vem — kravo in vola zato lažje zadenemo na pet sto metrov, ker so živali, na, gospod podčastnik.«

USODNA SAMOKRITIKA.

Gospe se pogovarjajo v kavarni o svojih soprogih.

»Jaz se ne morem pritoževati, pravi Ivanka, — moj Nace nima nikakih napak, ne igra in tudi pije ne!«

»Mari tudi ne kadi, — se oglasi debelušasta Zorka.

»No ja, — odgovori Ivanka, — ko se dobro naje, si pač prižge kako viržinko, toda to se dogodi kvečjemu vsakih šest tednov enkrat!«

PRIPROŠNJA.

Pismonoša: »Ali stanuje pri vas akademski slikar... neki Nikola?«

Gospodinja: »Ne, ampak neki študent Milko, — mogoče imate kaj zanj? — ta čaka tudi že tri mesece od doma denarja!«

DOBRO OPRAVIČILO.

Polica: »Nak, sedaj vas bom pa kaznoval, kmetica! To je vendar nezaslišano! Dva do tri procenta vode v mleku človek že prenese, toda kar naenkrat dvajset procentov...«

Kmetica: »Moj Bog, kaj pa vé tako stara ženica, kakor sem jaz, o procentih!«

POLAGOMA.

Miha (ne Kudilčev): »Prijetelj, kako si sploh prišel do tega, da si poročil vdovo z osmi mi otroki?«

Štefe (ne Kantetov): »Saj nisem prav nič vedel! Ko sem jo spoznal, je govorila vedno le o dveh, pri zaroki sta se prikazala še dva druga, na civilnem uradu sem zvedel za šest in pri svatovski pojedini jih je sedelo osem pri mizi!«

IZ URADA.

Polica (zase): »Mej' krščen', ta tiček je za las podoben blagajniku, za čigar glavo je razpisana nagrada 5000 lir, toda mora tudi nekoliko šepati... (aretirancu).

Stopite enkrat po sobi gori in doli, še enkrat... (čez nekaj časa ves nepotrpežljiv): »Pojdite se farbat', dajte no že vendar enkrat malo šepati!«

Krema maršala

iz kakao in jajc

L 12.— liter [steklenica].

Elisir China alla Coca e Kola

močan, oživi želodčevje L 16.— lit.

Marsala Trapani Superiore

L 5.— liter.

Vermuth Torino, Vermuth neli

L 5.— liter.

Fini konjak, Šampanjec, tri zvezde

L 10.— steklenica. 7/10.

Žganje iz tropin

L 10—11 liter.

Razni likerji, Fernet, Bitter,

po konkurenčnih cenah.

ŽGALNICA LIKERJEV v Gorici

trg sv. Antona starega št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN

DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubliani

Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.

NERAZUMLJIVO.

Poslanec: »Jaz ne vem, zakaj ravno tedaj, ko jaz govorim, stenografi take neumne stvari skupaj spravijo.«

AHA!

»Jaz vam dam petdeset lir, če naslikate mojo ženo.«

»Kaj, toliko se vam zdi vaša vredna?«

»Ne ona — ampak slika.«

LEPA POSTREŽBA.

Jože se je gostil z gospodi, ki so pili sladko vince in se mastili s sladko piško. In človek po svoji naravi je navsezadnje hvaležen svojim dobrotnikom. Tako je tudi Jože

povabil glavno gospodo po večerji na svoj dom, kjer je imel pripravljen sodček »ekstra.« Bila je noč. Luna je sijala, pravzaprav se je zdelo gospodi takrat, da sijejo tri lune in da se je Mars popeteril. Prišli so do Jožetovega doma. Tam pri oknu jih je Jože še oficijelno povabil.

»Tk, gs-spuoda, zdej nej pejmō še na k-zarček muojga.«

»Jejz s M-rija, s kum b-un pej jest jutri s-lato n-rdila,« se je oglasila žena skozi okno.

V GLEDALIŠČU.

»Kaj pa ste delali?« je dejal zdravnik mlademu možu, ki

je prišel k njemu s pokvarjenim vratom.

»Vi ste dolgo časa nekje sedeli, z nazaj obrnjeno glavo?«

»Res,« je dejal mladi mož. »Imel sem slab prostor v gledališču.«

»Nerazumljivo. Kolikor vem jaz, vendar v gledališču ne igrajo za hrbti igralcev.«

»To je res,« je dejal mladi mož. »Toda deklica, ki sem jo hotel jaz videti, je sedela za mano.«

LISTNICA UREDNISTVA.

Pravijo, da pripravljajo kolodrovske fantje »diplomo častnega občanstva« za Čuka na palci, ker jih je

zadnjič tako izborno pohvalil, da so jim še kurjevaščani nevoščljivi. Potem so že poslali k umetnemu slikarju »Piskeža« v Pliskovico, da vse potrebno pripravi in uredi. Hvaležnost je res prirojena našim Kolu-drovčanom!

Budanje. Vaš pogovor bi bil res lep, če bi bil bolje pisan. Ker pa Čuku ni vgajal, ga je zagnal v koš med staro šaro. — Genova. Vaše pismo je tako slabo pisano, da ga ni mogoče brati in ga ni časa prepisovati. Pišite drugič in boljše, razložno, pa Vas bomo veseli in pridete v list kot ste dolg in širok. — Pipan Rudolf, Firenze: Pošljite po pošti L. 15.— in Čuk bo vsakih 10 dni skozi celo leto Vaš stalen gost. Pozdrav!

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH (AL RIBASSO)

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE na vogalu **Via Cavour.**

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanska izbira vsakovrstnih predmetov sestavljajo važnost našega razprodajanja, ki se vedno višje povspenja in prekaša vsako konkurenco.

Občinstvo, ki se v teh dneh shaja v naših zalogah, da se okoristi ob priliki prodaje zimkega blaga, ki se je pričelo dne 1. oktobra, je tako mnogoštevilno, da je nam nemogoče vseh in v vsakem oziru postreči. Zato prosimo cenj. odjemalce, ki mislijo nakupiti večjo množino blaga, da izberejo netržne dneve in sicer: pondeljek, sredo in petek.

Navajamo nekatere predmete:

Obrobljene rute	L. —.60
Prtiči za čaj	» —.95
Povoji za deteta	» 1.30
Gobasto sukno	» 1.95
Moške barvane nogavice	» 1.75
Sukno iz nitk	» 2.25
Brisače reclame	» 1.95
Švicarsko vezenje, meter	» 2.50
Domači prtiči	» 1.50
Ženske nogavice z dvojnato peto	» 2.50
Madapolam, meter	» 2.90
Gobaste brisače	» 2.75
Oxford, meter	» 2.95
Blago: Pelle uovo, meter	» 3.95
Pravo platno madonna, meter	» 3.95
Rjuhe iz pristnega platna	» 49.90

Dorsio, meter	» 4.90
Obposteljni tepihi reclame	» 4.90
Ženska jopica	» 4.90
Oklopnica za gospe »Mako«	» 7.90
Vezen šetenj	» 9.90
Vezen kombine	» 13.50
Moške maje	» 13.90
Moške srajce	» 16.50
Ovratnice iz platna, velike	» 19.—
Kombinacija maje Mako	» 11.50
Kombinacija težkega platna	» 22.—
Posteljna pregrinjala, luknjasta	» 29.90
Posteljna pregrinjala, piquet	» 32.90
Rjuhe ajmor	» 29.90
Rjuhe vezane	» 49.90
Trapunt satin in belo platno	» 65.—

Velika zaloga paleto-plaščev za gospode in gospe, oblek za lovce, izgotovljenega perila, platnenega in cvrnatnega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine »Fiandra« iz platna in tkanine, tepihi, corsie iz jute in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste, celotne opreme za restavracije, zavode, izgotovljeni štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci štev. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni - osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Zepne električne žarnice iz najboljših tovarov.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potreščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Je
milo pridne gospodinje

Širite „Čuka na pal'ci“.

Čukov Koledar za leto 1925 izide
koncem novembra t. l.

AKO ŽELITE NAKUPITI DOBRO BLAGO IN ELEGANTO IZGOTOVLJENE OBLEKE PO NAJNIŽJI CENI,
OBRNITE SE EDINO NA DOMAČO TVRDKO

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 -- GORICA -- Via Carducci 3

Tam dobite blago po sledečih cenah:

Družinsko platno 150 cm.	od L 8.— naprej	Krmínsko za srajce	od L 3.50 naprej
Madonna 150 cm.	8.—	Saten črn in barvan	5.50
Madonna 80 cm.	3.50	Naglavne rute	2.50
Medapolan Reclam 80 cm.	3.—	Panama za srajce boljše vrste	4.80
Medapolan Sposalizio 80 cm.	4.50	Popelin za ženske obleke	14.50
Kuhinjske brisače	1.90	Volna fina Gaberden	28.—
Prtiči	2.50	Moške hlače	14.—
Brisače	3.—	„ srajce	15.—
Odeje volnene	34.—	„ spodnje hlače	9.—
„ finejše vrste	65.—	Ženske srajce	8.—
Koltre	50.—	Žamet moški	9.—
Posteljna pregrinjala bela in		Hlačevina	4.—
barvava	25.—	Moške obleke	60.—
Gradl za postelje	3.20	Obleke za birmance	30.—
Zephir za srajce	3.—	Izgotovljene štramace	50.—
Perkali rožasti	3.20	Velika izbira moškega sukna	10.—

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani

Andrej Mavrič - trgovec.